

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/188/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201272
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6014201272.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci navrhovateľky: Y. Š., nar. XX.XX.XXXX, W. XXXX/XX, Z. Z., zastúpená: JUDr. Alena Babišová, advokátka, Pestovateľská 2682/18, Banská Bystrica, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.06.2014 o vdovskom dôchodku, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sd/272/2014-34 zo dňa 06.05.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sd/272/2014-34 zo dňa 06.05.2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 20Sd/272/2014-34 zo dňa 06.05.2015 potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.06.2014 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie odporkyne“), ktorým odporkyňa podľa § 74 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietla žiadosť navrhovateľky zo dňa 16.10.2013 o vdovský dôchodok s odôvodnením, že ku dňu 31.01.2010 nezískal jej zomretý manžel obdobie dôchodkového poistenia v rozsahu najmenej 15 rokov, nakoľko získal iba 3 roky a 350 dní obdobia dôchodkového poistenia. Odporkyňa súčasne poukázala na § 60 ods. 3 a § 255 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. konštatujúc, že podľa potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 17.02.2014 mala navrhovateľka pre nárok na vdovský výsluhový dôchodok zhodnotenú dobu služobného pomeru zomretého manžela od 31.03.1977 do 27.03.1979, od 15.08.1979 do 30.06.1993, od 01.07.1993 do 31.12.1999 a od 01.01.2000 do 31.12.2009, preto jej uvedené doby pre nárok na vdovský dôchodok nehodnotila. Navrhovateľke nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že navrhovateľka na pojednávaní predložila krajskému súdu kópiu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/138/2011 zo dňa 22.08.2012, ako aj

správu o právnom stave vyplácania starobných dôchodkov pre bývalých vojakov a policajtov, ktorá bola predložená na rokovanie výboru Národnej rady SR pre sociálne veci. Navrhovateľka na základe predložených materiálov žiadala napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, aby bolo odporkyni uložené opätovné prehodnotenie jej nároku na vdovský dôchodok. Odporkyňa na pojednávaní navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne poukazujúc na skutočnosť, že navrhovateľka nespĺnila podmienky stanovené zákonom č. 461/2003 Z. z., a to v § 74 ods. 1 v spojení s § 60 ods. 3 a § 255 ods. 6. Ďalej krajský súd citoval § 60 ods. 3, § 255 ods. 6 a § 74 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.. V konaní bolo nesporné, že nebohý manžel navrhovateľky bol ku dňu smrti poberateľom výsluhového dôchodku a navrhovateľke bol rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p.: SRLZ-43.318-6/SZ-2010 zo dňa 23.03.2010 priznaný vdovský výsluhový dôchodok od 31.01.2010 vo výške 410,73 eur mesačne. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že pre nárok navrhovateľky na dávku po nebohom manželovi je relevantný charakter dôchodku, ktorý poberal nebohý ku dňu smrti, resp. na ktorý by mal nárok. Vzhľadom na to, že nebohý manžel navrhovateľky ku dňu smrti nebol poberateľom starobného dôchodku, predčasného starobného dôchodku alebo invalidného dôchodku; ku dňu smrti nespĺnil podmienky nároku na starobný dôchodok, resp. invalidný dôchodok a nezomrel v dôsledku pracovného úrazu, resp. choroby z povolania, navrhovateľke nevznikol nárok na vdovský dôchodok. Požiadavka navrhovateľky započítať do doby dôchodkového poistenia celú dobu dôchodkového poistenia nebohého manžela nemá oporu v zákone ani v predložených dokladoch. Predložený rozsudok Najvyššieho súdu SR rieši prípad priznania starobného dôchodku poistencovi, ktorý splnil podmienky pre priznanie starobného dôchodku v zmysle § 174 ods. 1 písm. c/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej aj len „zákon č. 100/1988 Zb.“) a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože dosiahol dôchodkový vek 58 rokov a k 31.12.1999 vykonával viac ako 17,5 roka službu v II. kategórii funkcií. V danom prípade aj pri zohľadnení celej doby poistenia, t. j. doby získanej v osobitnom aj všeobecnom systéme, nebohý manžel navrhovateľky nespĺňa druhú podmienku pre priznanie starobného dôchodku ani podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., a to dôchodkový vek, pretože zomrel vo veku 51 rokov. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že aj pripočítaním doby služby nedôjde k zmene charakteru dôchodku, ktorý zostane výsluhovým dôchodkom, ktorý zakladá navrhovateľke nárok na vdovský výsluhový dôchodok, ktorý jej aj bol priznaný.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a zmenil napadnuté rozhodnutie odporkyne a jej návrhu v celom rozsahu vyhovel, resp. aby rozsudok krajského súdu a napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby odporkyni uložil povinnosť zaplatiť jej trovy právneho zastúpenia vo výške 218,76 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Uviedla, že jej nebohý manžel V. bol nepretržite zamestnaný viac ako 36 rokov, pričom ako príslušník Policajného zboru (ďalej aj len „PZ“) odpracoval 16 rokov v II. kategórii funkcií, 6 rokov v I. a posledných 10 rokov v III. kategórii funkcií. Služobný pomer v PZ ukončil dňom 31.12.2009 a od 01.01.2010 mu bol priznaný výsluhový dôchodok, ktorý poberal do 31.01.2010, kedy zomrel. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p.: SRLZ-43.318-6/SZ-2010 zo dňa 23.3.2010 bol navrhovateľke priznaný od 31.01.2010 vdovský výsluhový dôchodok v sume 410,73 eur. Navrhovateľka je toho názoru, že § 60 ods. 3 a § 255 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. sa nemôžu aplikovať na posúdenie vdovského dôchodku podľa všeobecných predpisov sociálneho poistenia. Pre výpočet výsluhového dôchodku bola Ministerstvom vnútra SR zhodnotená aj doba základnej vojenskej služby jej nebohého manžela od 31.03.1977 do 27.03.1979 v II. kategórii funkcií. Od 01.01.2010 bol jej manželovi priznaný výsluhový dôchodok, ktorý poberal do svojej smrti, t. j. jeden mesiac. Rozhodnutie o jeho priznaní mu však nebolo možné doručiť do jeho rúk, nakoľko bol z dôvodu vážneho onkologického ochorenia hospitalizovaný v nemocnici, pričom v dôsledku choroby zomrel dňa 31.01.2010 a následne bol navrhovateľke priznaný vdovský výsluhový dôchodok. Ďalej navrhovateľka uviedla, že okrem doby zhodnotenej pri priznaní výsluhového dôchodku nebohého manžela ako príslušníka PZ tento ku dňu smrti získal aj 3 roky a 350 dní obdobia dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme. Mala za to, že nárok na vdovský výsluhový dôchodok, ktorý jej bol priznaný a nárok na vdovský dôchodok, ktorý jej bol odporkyňou zamietnutý, sú dva od seba nezávislé nároky, ktorých podmienky by mali byť prehodnotené samostatne. Aj keď jej nebohý manžel nespĺnil podmienku získania viac ako 15 rokov poistenia vo všeobecnom systéme podľa § 72 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.

z., pre posúdenie z hľadiska výpočtu vdovského dôchodku mala byť zo strany odporkyne zohľadnená celá doba služby nebohého manžela v PZ, kde odpracoval viac ako 32 rokov. Navrhovateľka mala za to, že priznanie výsluhového dôchodku, resp. vdovského výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) nevylučuje, aby obdobie výkonu služby policajta nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z., ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku. Nesúhlasila s tvrdením krajského súdu, že jej požiadavka započítať do doby dôchodkového poistenia celú dobu dôchodkového poistenia jej nebohého manžela nemá oporu v zákone ani v predložených dokladoch. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7So/125/2009, 7So/138/2011, 9So/138/2011. Kým zákon č. 461/2003 Z. z. upravuje nároky poistencov zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia a jeho cieľom je zabezpečiť, aby doby poistenia boli poistencovi riadne zohľadnené pre vznik nároku na dávky podmienené dosiahnutím veku alebo nepriaznivým zdravotným stavom, osobitné právne úpravy používané v osobitnom systéme sociálneho poistenia obsahujú len úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok sociálneho zabezpečenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu služby (prípadne náhradnú dobu výkonu služby). Osobitný systém (zákon č. 328/2002 Z. z.) neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, sirotských a vdovských dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, a to aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, z čoho plynie záver, že poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zákona č. 461/2003 Z. z. len v rozsahu zodpovedajúcom dobe poistenia v osobitnom systéme, ale nie v časti upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotský, vdovský alebo vdovecký dôchodok. Postup, pri ktorom sa príslušníkom v prípade vzniku nároku na výsluhovú dávku vo všeobecnom systéme nehodnotia všetky doby poistenia, právna úprava, pri ktorej došlo k odčleneniu dôchodkového zabezpečenia príslušníkov do osobitného systému, nemala za cieľ. Svedčí o tom aj znenie § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. upravujúce zachovanie nárokov vyplývajúcich zo zaradenia zamestnaní do zvýhodnených pracovných kategórií (I. a II. kategórie funkcií). Akákoľvek doba poistenia by mala byť zhodnotená bez ohľadu na to, v ktorom systéme bola zaplatená, a preto zastáva názor, že aj vtedy, ak by jej nebohý manžel nespĺnil podmienku získania viac ako 15 rokov poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ale získal by túto potrebnú dobu po zhodnotení poistenia v osobitnom systéme, má odporkyňa povinnosť vykonať výpočet dôchodku s prihliadnutím na dobu poistenia v osobitnom poistnom systéme a dôchodok priznať navrhovateľke vo výške zodpovedajúcej rozsahu poistenia vo všeobecnom systéme. V opačnom postupe odporkyne by sa doby poistenia poistenca vo všeobecnom systéme stratili a neboli by v žiadnom zo systémov zohľadnené, čo nezodpovedá ani zámeru zákona. Inak odporkyňa núti poistencov poistených aj v osobitnom poistnom systéme, aby vykonávali zamestnanie po splnení podmienok pre vznik nároku na starobný dôchodok po dosiahnutí ich zvýhodneného dôchodkového veku, čo nie je prípustné.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti. Dôvody, ktoré uviedla navrhovateľka v odvolaní, nepovažovala za opodstatnené. Krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého ju náležite právne posúdil, pričom nezistil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne. K námietkam navrhovateľky uvedeným v odvolaní dodala, že sa k nim vyjadrila v písomnom vyjadrení zo dňa 22.09.2014, ktorého sa v plnom rozsahu pridržiava.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“). V zmysle § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj len „OSP“ alebo aj len „Občiansky súdny poriadok“), začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a

konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Predmetom konania bolo posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľky zo dňa 16.10.2013 o vdovský dôchodok.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., vdova má nárok na vdovský dôchodok po manželovi, ktorý:

- a) ku dňu smrti bol poberateľom starobného dôchodku, invalidného dôchodku alebo mal nárok na predčasný starobný dôchodok,
- b) ku dňu smrti splnil podmienky nároku na starobný dôchodok alebo získal počet rokov dôchodkového poistenia na nárok na invalidný dôchodok, alebo
- c) zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania.

Podľa § 72 ods. 1 písm. g/ zákona č. 461/2003 Z. z., počet rokov dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok poistenca vo veku nad 45 rokov je najmenej 15 rokov.

Podľa § 60 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., obdobie dôchodkového poistenia nie je obdobie výkonu služby policajta a profesionálneho vojaka, ak toto obdobie bolo zhodnotené na nárok na vdovský výsluhový dôchodok, vdovský dôchodok, vdovecký výsluhový dôchodok, vdovecký dôchodok, sirotsky výsluhový dôchodok alebo sirotsky dôchodok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 255 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., obdobie dôchodkového poistenia nie je obdobie dôchodkového poistenia fyzickej osoby uvedenej v § 15 ods. 1 písm. c/ a obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby, ktoré boli získané do 31.12.2003, ak boli zhodnotené na nárok na vdovský výsluhový dôchodok, vdovský dôchodok, vdovecký výsluhový dôchodok, vdovecký dôchodok, sirotsky výsluhový dôchodok alebo sirotsky dôchodok podľa osobitného predpisu.

Nebolo sporné, že nebohý manžel navrhovateľky ako príslušník PZ získal viac ako 30 rokov služby, na základe čoho mu vznikol nárok na výsluhový dôchodok z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov podľa zákona č. 328/2002 Z. z.. Taktiež nebolo sporné, že vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, upraveného zákonom č. 461/2003 Z. z., získal obdobie dôchodkového poistenia (tzv. „civilné zamestnanie“) v rozsahu 3 roky a 350 dní obdobia dôchodkového poistenia ako ani to, že navrhovateľke bol rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p.: SRLZ-43.318-6/SZ-2010 zo dňa 23.03.2010 priznaný vdovský výsluhový dôchodok od 31.01.2010 vo výške 410,73 eur mesačne. Sporným sa v konaní stala otázka, či navrhovateľka splnila podmienky pre priznanie vdovského dôchodku ustanovené zákonom č. 461/2003 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal pri posudzovaní zákonnej úpravy nároku na vdovský dôchodok v danej veci za to, že ustanovenia § 60 ods. 2 a 3 a § 255 ods. 5 a 6 zákona č. 461/2003 Z. z. nie sú v súlade s čl. 39 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto v súlade s § 109 ods. 1 písm. b/ OSP v spojení s § 492 ods. 1 SSP uznesením zo dňa 13.12.2017 prerušil odvolacie konanie a čakal na rozhodnutie ústavného súdu. Ústavný súd SR nálezom č. k. PL. ÚS 16/2017-52 zo dňa 13.02.2019 návrhu najvyššieho súdu nevyhovel. V dôvodoch nálezu ústavný súd okrem iného uviedol:

„..... posudzovanie nároku na vznik invalidného dôchodku sa systémovo posudzuje podľa právnej úpravy, t. j. iného systému, ako je sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov vrátane potrebnej doby zamestnania ako jednej z podmienok pre vznik nároku naň. Možnosť vzniku nároku na invalidný dôchodok zo systému „všeobecného“ sociálneho poistenia osobám, ktoré boli účastníkmi systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, môže fakticky/reálne nastať až po tom, ako policajt alebo vojak ukončil svoj služobný pomer, bol mu priznaný výsluhový dôchodok a rozhodol sa ďalej pracovať ako zamestnanec participujúc obligatórne na sociálnom postení podľa zákona č. 461/2003 Z. z..

Z dôvodu, že ide o osoby začlenené do samostatného systému sociálneho zabezpečenia - rešpektujúc osobitnú náročnosť ich práce a verejný záujem na zabezpečení výkonu týchto služieb - ktoré sa po skončení ich služobného pomeru zamestnali v rámci iných pracovnoprávných vzťahov zakladajúcich ich účasť na sociálnom poistení, kde však platia iné pravidlá, môžu sa im tieto iné pravidlá zdať, vzhľadom na čas, kedy do týchto nových vzťahov vstúpili, prísne. Zdanie prísnosti môže u nich evokovať aj zdanie protiústavnosti.

Podľa názoru ústavného súdu by ale riešenie, ktoré by v rámci sociálneho poistenia bez ďalšieho favorizovalo určitú skupinu subjektov z iného systému sociálneho zabezpečenia - odpustiac alebo znížiac bez ďalšieho všeobecne ustanovenú potrebnú dobu účasti na sociálnom poistení pre vznik nároku na invalidný dôchodok - by bolo vo vzťahu k ostatným účastníkom systému sociálneho poistenia nesystémové a nespravodlivé. Ak by malo ísť o „zmäkčenie“ podmienok pre vznik nároku na invalidný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z. z., teda o „zvýhodnenie“ osôb poberajúcich výsluhový dôchodok bez toho, aby sa toto „zmäkčenie“ eliminovalo iným riešením, prípadne participáciou štátu, potom by vyvstala aj otázka ústavnosti takéhoto riešenia. ...

... nemožno nebrať do úvahy a prehliaďnúť, že zákon č. 461/2003 Z. z. a zákon č. 328/2002 Z. z. upravujú dva samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie v starobe, pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa pre iný okruh osôb a za iných podmienok ustanovených týmito zákonmi upravujúcimi jednotlivé systémy. Nemožno však argumentovať protiústavnosťou všeobecne aplikovateľného modelu dôb zamestnania pre vznik nároku na invalidný dôchodok tých osôb, ktoré sú štandardnými účastníkmi tohto systému, a to len preto, že pre skupinu osôb prichádzajúcich z iného systému, ale teraz už zúčastnených vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, sú parametre nastaveného modelu dôb zamestnania pre nich náročné na splnenie a z ich pohľadu prísne až nespravodlivé. Vzhľadom na uvedené je v prvom rade vecou zákonodarcu, ako sa vyrovná s vecnou stránkou problému.

Vychádzajúc z uvedených východísk možno v závere zhrnúť, že navrhovateľom napadnuté ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. nie sú podľa názoru ústavného súdu v konflikte s čl. 39 ods. 1 ústavy ani s čl. 55 ods. 1 ústavy. ...“

Vzhľadom na citovaný nález ústavného súdu odvolací súd pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne o nároku na vdovský dôchodok vychádzal z ustanovení § 60 ods. 3 a § 255 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorých v konaní o nároku na vdovský dôchodok podľa tohto zákona nemožno navrhovateľke započítať do doby dôchodkového poistenia jej nebohého manžela celú dobu jeho dôchodkového poistenia, vrátane jeho služby v PZ, nakoľko táto jej bola započítaná za účelom priznania vdovského výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z.. Bez uvedenej doby služby získal nebohý manžel navrhovateľky obdobie dôchodkového poistenia v tzv. „civilnom zamestnaní“ v rozsahu iba 1 445 dní, t. j. 3 roky a 350 dní, takže ku dňu jeho smrti dňa 31.01.2010 vzhľadom na vek 51 rokov nespĺnil podmienku najmenej 15 rokov dôchodkového poistenia podľa § 72 ods. 1 písm. g/ zákona č. 461/2003 Z. z..

Vzhľadom na to, že nebohý manžel navrhovateľky nespĺnil dve zákonom ustanovené kumulatívne podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok, a to získanie najmenej 15 rokov obdobia dôchodkového poistenia a dosiahnutie dôchodkového veku, odporkyňa napadnutým rozhodnutím správne zamietla žiadosť navrhovateľky o vdovský dôchodok z dôvodu nespĺnenia podmienky pre vznik nároku na túto dávku ustanovenej v § 74 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z..

Záverom odvolací súd dodáva, že s námietkou navrhovateľky ohľadom judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorú predložila krajskému súdu, sa krajský súd vysporiadal v napadnutom rozsudku konštatujúc, že predložený rozsudok najvyššieho súdu rieši odlišný prípad priznania starobného dôchodku poistencovi, ktorý splnil podmienky pre jeho priznanie v zmysle § 174 ods. 1 písm. c/ zákona č. 100/1988 Zb. a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a nie je ho možné aplikovať na prípad navrhovateľky.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s §

219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľka nebola v tomto konaní úspešná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.